← נטילת נשמה • כרת: ואכפי מיבעי ליה כו' • וכיון דלאחר זריקה נפקא לן ז) מיניה היכי יליף מיניה תרתי: אפילו עומאתו עומאתו • לאוהרת טומאת שלא יאכל קדש לאומאת לאוהרתו מעונשו ילפא ושונכו לאחר זריקה הוא ולא לפני זריקה כדקתני בגמ' דהקומץ רבה (מנחות פה:) יכול יהו מחייבין עליו משום עומאה לפני זריקת דמים תורה אור

נטילת נשמה אף קודש דבר שיש בו נטילת נשמה ואי בנונע, נטילת נשמה מי איכא, אלא באכילה, ואבאי מיבעי ליה לטמא שאכל בשר קודש לפני זריקה דא"ר אמר טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה ריש לקיש אמר לוקה ורבי יוחנן אמר "אינו לוקה ריש לקיש אמר לוקה "בכל קודש לא תגע" לא שנא לפני זריקה ולא שנא לאחר זריקה, ורבי יוחנן אמר אינו לוקה, כדתני ברדלא אתיא "טומאתו-טומאתו", וכי כתב ההוא, לאחר זריקה, אם כן לימא קרא "בקודש מאי "בכל קודש ש"מ תרתי, גופא טמא שאכל בשר קודש לפני זריקה ר"ל אמר לוקה רבי יוחנן אמר אינו לוקה, אמר אביי מחלוקת בטומאת הגוף, אבל בטומאת בשר דברי הכל לוקה דאמר (ה) (מרא) "והבשר" לרבות עצים ולבונה, דלאו בני אכילה נינהו ואפילו הכי רבינהו קרא ורבא אמר מחלוקת ג) בטומאת הגוף, אבל בטומאת בשר דברי הכל אינו לוקה, מאי טעמא כיון, דלא כריתא ביה "וטומאתו" עליו ונכרתה לא כריתא ביה "והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל" *והאמר מר "והבשר" לרבות "עצים ולבונה? הכא במאי עסקינן כגון שקלשו בכלי דנעשה כמי שקרבו כל מתיריו *דתנן כל שיש לו מתירין, משקרבו מתיריו כל שאין לו מתירין משקדש בכלי אתמר המעלה אברי בהמה טמאה ע"ג המזבח ריש לקיש אמר לוקה רבי יוחנן אמר אינו לוקה ריש לקיש אמר לוקה, טהורה אין טמאה לא ולאו הבא מכלל עשה לנקין עליו ורבי יוחנן אמר אין לוקין עליו ולאו הבא מכלל עשה ג) אין לוקין עליו מותיב רבי ירמיה אותה תאכלו ולא בהמה טמאה *ולאו הבא מכלל עשה-עשה א"ל רבי יעקב לרבי ירמיה בר תחליפא אסברא לך: באברי בהמה טמאה, דבולי עלמא לא פליגי כי פליגי בחיה והכי אתמר רבי יוחנן אמר עובר בעשה ריש לקיש אמר אינו עובר בולא כלום רבי יוחנן אמר עובר בעשה בהמה אין חיה לא ריש לקיש אמר אינו עובר ד) עליו בולא כלום, דהוא למצוה, מותיב רבא אילו נאמר קרבן לה' בהמה' הייתי אומר חיה בכלל בהמה כענין שנאמר "זאת הבהמה אשר תאכלו שור שה כשבים ושה עזים איל וצבי וגו'" תלמוד לומר "בקר וצאן" בקר וצאן אמרתי לך ולא חיה, יכול לא יביא ואם הביא כשר? הא למה זה דומה לתלמיד שאמר לו רבו הבא לי חטים והביא לו חטים ושעורים ה) שאינו כמעביר על דבריו אלא מוסיף על דבריו וכשם תלמוד לומר "בקר וצאן" בקר וצאן אמרתי לך ולא חיה, הא למה זה דומה לתלמיד שאמר לו רבו אל תביא לי אלא חיטין והביא לו חיטין ושעורים שאינו כמוסיף על דבריו אלא כמעביר על דבריו

ופסול

והבשר לרבות עצים ולבונה • מהכא נפקא לן דחיבת הקודש מכשרת ומקשים הא דאמר בפ' קמא דפסחים (דף מז.) משקי כי יד] מדבחיא דכן כגון יין ושמן אמאי ליתכשרו בחיבת הקודש כמו עצים ולבונה ו"ל דחיבת הקודש מהניא לעשויי אוכל דמי לאוכל כגון עצים ולבונה שהוא דבר עב וקשה כעין אוכל לגעוויי המשקה כאוכל מוכשר לא מהניא חיבת הקודש ואם תאמר הא דאמר בפ' כל שעה (פסחים כד:) והכשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל למה לי אם איט עכין לגופו דנפקא ליה מלא מוכל לאכול בשעריך תהנו עכין לכל איסורין שבתורה הא איטעריך לגופיה דלקי אעצים ולבונה ויש לומר כיון דאיתרבאי עצים ולבונה מיתורא דוהכשר ממילא מו) אמעטינן דלקי מלא תוכל לאכול בשעריך ודברי חימה הוא מנלן דאתא לרבות עצים ולבונה דילמא דווקא לכשר קאתי דמהניא ליה חיבת הקדש ולא מז) בעיא הכשר: ואפי' הכי רבינהו קרא • משמע שהיא דרשא גמורה ולא אסמכתא וכן משמע בפרק שני דחולין (דף לז:) חיבת הקודש דאורייתא ולא כפירוש הקונטרס דל קמן בסוף פ' בית שמאי (דף מו:) דקאמר והאמר מר והכשר לרבות עצים ולבונה ומשני לפסולא בעלמא ופי' בקונטרס מדרבנן וכן בפסחים בפרק כל שעה (דף לד:) דקרי ליה מעלה פירש בקונטרס מעלה דרבנן ואי אפשר לומר כן דהכי נמי הביא כפרתו אוכל בקדשים קאמר התם מעלה"ן דאורייתא הוא דמקרלי נפקא לן בפ' הערל (יבמות עד:) והא דקאמר לקמן פסולא בעלמא הייט דליכא מלקות אלא איסור דאורייתא וצריך לדקדק לי אחיא מילתא יח]דאביי דהכא כהני תרי ליטני דלקמן פרק ב"ש (דף מו:):

שקדש בכלי • תימה מה קידוש כלי יש בעצים דאי מה שמבקעין אותו בקורדום כשהיו מתליעים אותו הא קורדום אינו כלי שרת כדמשמע בתוספתא דתניא האומל קורדום של הקדש בקע בו וכא חביבו ובקע בו כולן מעלו נתנה לחביבו וחביבו לחביבו הראשון מעל והשני לא מעל ובעולה אינו כן נתנה לחביבו וחביבו לחביבו כולן מעלו ובקונטרס פירש דמיירי הכא בעצים שחתה יט] במחתת כלי שרת מעל המזבח עם גחלים ואין משמע דבמס' תמיד (דף כח:) משמע שהיה חותה מן המאוכלות הפנימיות כ) ומיהו י"ל לא בתרומת הדשן מיירי אלא ביוה"כ שחותה גחלים לקטרת וגרתה דקידוש כלי בעצים הייטו כא] *דמשכי להו לגיזרין אע"ג דקורדוס לאו כלי שרת הוא כדאמר בפרק י"ב דמנחות (דף קא.) עצים כמה דלא *משכי להו לגיזרין לא מיתכשרי והא דאמר בהקומץ רבה (שם כא:) יכולו עצים שאין מקבלים טומאה הייטו קודש קידוש כלי ח):

אותה תאכלו • כב] אסיפא סמיך ג) דקתני בתורת כהנים אין לי אלא בעשה בלא תעשה מנין: **שאינו** כמעביר על דבריו • אע"פ שאין זה מביא אלא חיה לבדה כיון דמרלוגו מביא הקרבן אין זה מעביר שהרי אלה בדעתו: **אלא** כמעביר על דבריו • ל"ש במעילה (דף כ:) וכפ' אלמנה ניזונת (כתובות לח:) גבי זבן לי ליתכה ואחזל וזבן ליה טרא:

ופסול

ז) [וע"ע תוספות מנחות קא. ד"ה אע"ג] ג) [ועי' מכות יח: וע"ע]

לכתחלה להביא בהמה ולא חיה דא"כ הינו עשה מטש ומה שמהפך האמוראים הכי הוי שמיע ליה לרבי יעקב מקבלה וכיוצא בזה אשכחן בבמה מקומות: ה) שאינו כמעביר על דבריו אלא מוסיף על דבריו • וא"ת הא אין הנדון דומה לראיה שאינו מביא רק חיה לבדה והוי כמעביר שאין מביא בה קרבן הדין עמך שהיה כמעביר [על דבריו] אבל הוא מביא מרצונו ובדעתו תלה ולא הוי העברה: ו) לוכ) אלא מיניה: ז) זריקה לאודא אתא: ח) בהדיא כתיב והבשר: ט) אמר מחלוקת בטומאת הגוף אבל בטומאת בשר ד"ה אינו לוקה בטומאת הגוף דנפקא ליה מבכל קודש לא תגע אבל: י) בשר וגו' דאקיסנא לאחר זריקה הם"ד: יא) מה"ד מהורה אין: יב) בתוך המשנה ומסקינן בברייתא אין לי אלא בעשה בלא: יג) לעשה דאמר: יד) בי מסבחיא: טו) מסילא שפיגון דלקי: טז) ולא בעי הכשר: יח) מעלה ומדאורייתא: יט) דאביי ס"א דרבא: יט) הפנימיות ולא היה חותה עצים כלל ומיהו לא בתרומת: כא) היינו דמשפי להו כו' לאו כלי שרת הוא מ"מ תתכו ותיקונו חשיב להו כלי שרת כדאמר בפרק הסנהדרין והנסכים (דף קא ע"א) עצים כמה דלא משפי להו: כב) תאכלו ולא בהמה טמאה ולאו הבא מכלל עשה עשה: פ"ה שכך לשון המשנה ומסיים עוד בה לא תעשה מנין ת"ל אך את זה כו' ולא דק שהרי בהך ברייתא אינו בת"כ והכי איתא התם ולא בהמה טמאה אין לי אלא בעשה בלא תעשה בקיצור ע"כ תוס' מהר"ם וצ"ל: ורבגן

ח) מלמה דגיל ותיקן משום דכתיב ממשקה ישראל וכו' • ומיהו עדיין קשה • ב) כלומר דגרם כרש"י נאמר זריקה לא נפקא לן אלא מיניה וכו'.

מגילה יב. [מנחות יח: ע"ש]

[פסחים מח: יבמות נד: נו: סת. עב: מולין פח.]

שיטה מקובצת

ח) לוקה רבי יוחנן לטעמיה דאמר דתני ברדלא: כ) ס"א בטומאת הגוף ד"ה אינו לוקה מאי טעמא כו': ג) אינו לוקה עליו: ד) אינו עובר ולאו כלום: הקשה בקונטרס בהמה טמאה נמי ותירץ) אקשה דהיה מהורה נמי מי נרע מממריש נקבה לעולה דאמרינן לקמן דהויא בבעלת מום ובבעלת מום יש שני לאין משום בל תקריבו ושמים בל תשחיתו וי"ל דדוקא בנקבה לעולה דהויא מין הקרבה כמו בעל מום אבל היה דלאו בת הקרבה היא כמו חולין לא שייך בה לאין כמו בבעל מום יגם לא הוי מקריב חולין לעזרה כיון שאינם ראוים לזבוח בקירוב מקום במקדש דחולין בעזרה נפקא לן מוכי ירחק ממך המקום וחבחת: ההוא למצוה: פרש"י להקרים בהמה לחיה דבהמה מצוה וחיה רשות ולא רצה לפרש למצות שמצוה

* מקבלה

* ויקבא אותה

נליון הש"ס

רש"י ד"ה כי פליגי במים וכו' ובכי הוא שניע ליה. וכזה שנת דף מו ע"א מס דף כד ע"א:

[מכות יח: ע"ש]

מגיה כת"ב ומסקינן כו' ע"ש

הגהות הב"ח

(א) גמ' דכרי הכל נוקה דאמר מר והכשר: (ב) רש"י ד"ה ס"ג וכנא וכו' ונלאחר זריקה סס"ד ותיגם בשר נמתקה(ג) ר"ת כייפי אומר וכו' וגבי הם"ד ומה"כ מ"ה ת"ל בקר ולאן תרי בקר:

* מעיר"ם לעיל בלעיל לתקן על הקריאה

נוסח/מבנה

• לאמר טאכל בשר קודש לפני זריקה • לאמר טאכל את הטמא (=טומאת בשר) ר' יוחנן - אינו לוקה רב - לוקה

◇ מאי אמר ורבא מאי חולקים ר' יוחנן ור"ל

אמר	מאי	לר' יוחנן (לאמר טאכל את הטמא)
אמר	מאי	דבר הבא לוקה
הא	מאי	ד"ה אינו לוקה

נוסח/מבנה

ב' לשונות מאי ר"ל ור' יוחנן
I- האילה אחרי בהמה טמאה על בני הנעמה (לבני מלקות)
II- האילה אחרי חיה (לבני עובר בעשה)

תת נוסח

נסיון לדחיית מאי ר' יוחנן ולכן ב- אם לוקין על לאו הבא מכלל עשה

נליון הש"ס

[ועי"ע תוס' פסחים יט. ד"ה אלמא ותוס' חגיגה כג: ד"ה והא ותוספות מנחות כח. ד"ה אין] [ותוס' מולין לה. ד"ה אין]

[פסחים מח: יבמות נד: נו: סת. עב: מולין פח.]

[ויקרא ה: ו]

[ויקרא ה: ו]

[ויקרא ה: ו